

Pozůstalostní soud odmítl schváliti návrh pozůstalé vdovy, by byl uvalen konkurs na pozůstalost. Rekursní soud schválil návrh na uvalení úpadku.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Podle § 74 nesp. pat. platí předpisy konkursního řádu o tom, ve kterých případech jest zahájit konkurs proto, že dluhy převyšují jmění pozůstalosti, a podle § 68 konk. ř. má návrh na prohlášení konkursu býti učiněn všemi dědici a, nelze-li docílit o návrhu dohody, má konkurs býti prohlášen jen, bylo-li osvědčeno, že dlužník jest neschopen plniti splatné závazky, nebo že jest předlužen. Podle těchto zákonných ustanovení jest jen konkursní soud povolán rozhodovati o návrhu dědiců na prohlášení konkursu a nikde v zákoně není řečeno, že by dědic nebo dědici k výkonu tohoto svého práva potřebovali schválení pozůstalostního soudu. Rozhodnutí o návrhu dědiců na prohlášení konkursu na předluženou pozůstalost musí zůstatí vyhrazeno soudu konkursnímu již z toho důvodu, že by při názoru, který zastávají nižší soudy, mohlo dojít k tomu, že by se stanovisko soudu pozůstalostního a konkursního o předpokladech pro vyhlášení konkursu na předluženou pozůstalost mohlo rozcházetí a že by pak došlo k různým rozhodnutím v téže otázce. Nižší soudy neměly se tudíž pouštětí do rozhodnutí o návrhu pozůstalé vdovy na prohlášení konkursu, nýbrž měly rozhodnutí o něm přenechatí soudu konkursnímu. Poněvadž však o něm rozhodly, nezbylo než dovolacímu rekursu vyhověti a usnesení jejich zrušiti.

Čís. 12927.

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušiti řízení podle § 8 konk. ř., jest rekurs přípustný, třebaže bylo vydáno odvolacím soudem.

I žaloba domáhající se na úpadci vyklizení a odevzdání pachtovaných pozemků dotýká se jmění patřícího k úpadkové podstatě a jest řízení přerušiti.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R I 801/33.)

Příkaz propachtovatele, by pachtýři bylo uloženo vykliditi a odevzdati spachtovaný pozemek, procesní soud první stolice ponechal v platnosti. Za odvolacího řízení navrhl žalovaný, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek, by řízení bylo přerušeno podle § 8 konk. řádu. Odvolací soud návrh zamítl, máje za to, že projednávaný spor se netýká jmění, náležejícího do konkursní podstaty.

Nejvyšší soud přerušil řízení podle § 8 konk. ř.

Důvody:

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno přerušiti řízení podle § 8 konk. ř., jest rekurs přípustný, poněvadž nejde o přerušeni z důvodu §§ 190 a 191 c. ř. š., nýbrž podle ustanovení zvláštního zákona (konkursního řádu,

§ 159 c. ř. s.) a takovéto přerušení nemůže se ani svou povahou ani svým účelem rovnati přerušení podle §§ 191 a 192 c. ř. s. a jest proto přípustnost rekursu posuzovati podle všeobecných pravidel o rekursu (§ 514 c. ř. s.). Napadené usnesení vydal ovšem odvolací soud a rozhodovalo by proto ustanovení § 519 c. ř. s., jež uvádí výčetmo případy, v nichž se rekurs proti usnesení odvolacího soudu připouští. Mezi nimi není sice uveden případ, o nějž jde, avšak přes to jest rekurs přípustný, neboť předpokladem § 519 c. ř. s. jest, aby bylo usnesení vydáno odvolacím soudem za odvolacího řízení. Napadené usnesení nebylo však vydáno za odvolacího řízení, poněvadž nebylo vydáno odvolacím soudem ve výkonu soudnictví ve věcech odvolacích, ano s odvoláním věcně nesouvisí, nýbrž bylo vydáno jen z příležitosti odvolání, tedy náhodou, že spisy u odvolacího soudu již byly, jinak by byl musil rozhodnouti kterýkoliv soud z pořadí stolic bez ohledu na stav řízení, u něhož se právě spisy k úřednímu jednání nacházely.

Ve věci samé jest rekurs důvodný, neboť podle § 8 konk. ř. se prohlášením konkursu přerušují veškeré zahájené spory, ve kterých jest úpadce stranou, mimo spory o nároky, které se vůbec netýkají jmění náležejícího do konkursní podstaty (§ 3 konk. ř.). K úpadkové podstatě ne-náleží však jen věci úpadcovy v užším slova smyslu (§ 293 obč. zák.), nýbrž i všechna jeho práva věcná i osobní (§ 292 obč. zák.), pokud mají majetkovou hodnotu a nejsou z exekuce vyloučena. Mezi ně patří i právo nájemní a pachtovní, což nejlépe vysvětluje z §§ 25 a 26 konk. ř., podle nichž může správce nájem a pacht vypovědět. Dotýká se proto i žaloba domáhající se vyklizení a odevzdání pachtovaných pozemků jmění patřícího k úpadkové podstatě a bylo řízení přerušiti.

Čís. 12928.

Právo dcery, žádati podle § 1220 obč. zák. na otci věno, není podrobeno exekuci. Zabavitelná jest však formalisovaná již pohledávka příslušející dceři z důvodu věna právoplatně jí přiznaná.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R I 826/33.)

Dcera povinného Růžena V-ová, rozená Č-ová, návrhem podaným u okresního soudu dne 22. října 1929 žádala za určení přiměřeného věna podle § 1220 obč. zák. proti svému otci, povinnému Václavu Č-ovi. Této žádosti bylo pořadem stolic právoplatně vyhověno, a to konečně rozhodnutím rekursního soudu ze dne 23. června 1932, jímž bylo usnesení okresního soudu ze dne 28. května 1932, ukládající Václavu Č-ovi, by své dceři Růženě V-ové vyplatil věnem 15.000 Kč, změněno v ten smysl, že věno bylo určeno částkou 20.000 Kč splatnou po 5.000 Kč. V době, kdy povinná Růžena V-ová již takto soudně uplatňovala nárok podle § 1220 obč. zák., byla pohledávka příslušející z důvodu věna povinné Růženě V-ové proti jejímu otci Václavu Č-ovi k návrhu vymáhajícího věřitele exekučně zabavena a věřiteli k vybrání přikázána k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky za povinnou, a to právoplatným usnesením okresního soudu ze dne 2. ledna 1931. Na základě těchto právoplatných